

EL PROGRAMA DEL CANVI A ESPANYA

Número 52, març del 2000

Portaveu dels Socialistes de Catalunya

Endavant

Millor per
Catalunya

Per repartir
el progrés

SUMARI

ELECCIONS	3-4	Una Catalunya i una Espanya com tu la faries
ELECCIONS	5	Serra, en el Consell Nacional: "Hemos de contribuir a una gran victoria socialista"
ELECCIONS	6	La voluntat d'unitat de l'esquerra catalana es concreta en l'Entesa Catalana de Progrés
ENTREVISTA	8-9	Narcís Serra: "Em sento amb la força i l'empenta necessària per guanyar"
PROGRAMA	10-13	El programa del canvi. Ara, Espanya
PARLAMENT	16-17	Qui governa i qui hiverna a Catalunya?
MÓN LOCAL	18-19	Els municipis entorn al riu Llobregat volen promoure el seu territori L'Ajuntament de Barcelona compra el parc d'atraccions del Tibidabo
INTERNACIONAL	21	Las primarias demócrata y republicana en EE.UU. enfrentan a David contra Goliat
COMUNICACIÓ	22	Maragall obliga a Pujol a aceptar el pluralismo en los medios
ENTREVISTA	24	Jordi Solé Tura Jordi Nicolas

MARÇ 2000

NÚMERO 52

Endavant

És una publicació mensual d'actualitat política

Edita: Secretaria d'Anàlisi i Imatge del PSC (PSC-PSOE)

Director: Antoni Poveda

Coordinador: César Romero

Producció: Jordi Serra

Fotografia: Pepa Álvarez

Correccions: Montse Pallarès

Consell Editorial i Redacció: Vicenç Badenes, Miguel A. Escobar, Arseni Gibert, Xavier Guitart, Miquel Iceta, Francesca Martín, Jordi Menéndez, Jordi Navarro, Jordi Nicolás, Jaume Sobrequés, Anna Terrón, Jordi Williams

Impressió: Litografies Rosés

Dipòsit Legal: D.L.B. 37364-1987

Redacció: Carrer Nicaragua, 75-77, Barcelona 08029

Telèfon 93 495 54 00 **Fax** 93 495 54 26

La reflexió sobre el futur del socialisme centra l'Escola d'hivern

► Una imatge de l'Escola de l'any anterior.

Per segon any consecutiu, la ciutat de Tarragona fou l'escollida per celebrar, els dies 12 i 13 de febrer, l'Escola d'Hivern del PSC. Més de dos-cents militants i simpatitzants van participar a les sales de l'hotel Imperial Tarraco en les vuit ponències que es van preparar sota l'eix genèric de "Les respostes socialistes per al 2000". La inauguració va anar a càrrec de Josep Maria Carbonell, Secretari de Formació del PSC, i de l'amfitrió, Xavier Sabaté, en la seva qualitat de Primer Secretari de les Comarques Tarragonines.

Raimon Obiols va donar la primera de les conferències, sobre "Globalització i socialisme europeu", un dels temes on el president del PSC i diputat al Parlament Europeu és un reconegut expert. Per finalitzar la jornada el dissabte 12 al matí es van celebrar dos seminaris simultanis, un sobre "Les respostes del socialisme europeu" i un altre sobre "Globalització i societat de la informació". A la tarda, es va reprendre l'Escola amb en Pasqual Maragall,

que va parlar del futur de les relacions entre "Catalunya, Espanya i Europa". El programa va continuar amb una visita guiada a les restes romanes de Tarragona i un sopar col·loqui on Enric Casas, coordinador de campanya, va explicar els eixos sobre els quals girarà la propera campanya electoral.

El diumenge 13 Josep Borrell va iniciar els debats amb una xerrada sobre "Creixement, igualtat i sostenibilitat". Després hi va haver dos seminaris paral·lels, sobre "Enfortir l'Estat del Benestar" i "Federalisme a Espanya: la reforma del Senat", respectivament. Finalment, "Les respostes pel futur de Catalunya i Espanya" va ser el títol de la conferència que Narcís Serra va donar com a cloenda de l'Escola d'Hivern. A banda dels esmentats, van actuar com a ponents els parlamentaris Miquel Barceló, Teresa Serra, Joan Rangel, Monserrat Tura, Mercedes Aroz, Germà Bel, Lluís M. de Puig, Francesca Martín, Miquel Iceta, Jordi Solé Tura, Lluís Armet i Joan Marcet.

Si vols que algú rebí aquesta revista a casa seva, omple aquesta butlleta i adreça-la a:
Endavant. C/ Nicaragua, 75-77. Barcelona 08029

Nom.....
Adreça.....
Població.....
C.P. Telèfon.....
Correu electrònic.....

Una Catalunya i una Espanya com tu les faries

El proper diumenge 12 de març els ciutadans i ciutadanes decidirem si continuarem un govern de dretes presidit per José María Aznar o si tindrem un govern socialista presidit per Joaquín Almunia. Espanya torna a necessitar un canvi. I aquesta empenta només la podem donar la gent d'esquerra i de progrés, amb els socialistes com a força central.

► Una imatge de l'acte de presentació de candidatures.

El PSC vol traslladar a Espanya l'esperit de canvi que ha obtingut el major suport per part de l'electorat català el passat mes d'octubre. El nostre programa vol afirmar dues grans prioritats: impulsar, en el marc de la nostra Proposta Catalana, la reforma federal d'Espanya i dotar Catalunya de més autogovern; i obrir una nova etapa de major i més benestar, igualtat, oportunitats i democràcia per a tots els ciutadans i ciutadanes d'Espanya. A més, el programa del canvi vol ésser un pas essencial en el procés de canvi que està vivint Catalunya.

Espanya no va bé. Espanya ha estat governada els darrers quatre anys a cop de consigna publicitària per un partit de dretes, presidit per José María Aznar, un polític que ha confiat tot el seu èxit a la bona marxa de l'economia i a la culmi-

Espanya ha estat governada els darrers quatre anys a cop de consigna publicitària per un partit de dretes presidit per José María Aznar

nació de la incorporació d'Espanya a la moneda única i que no ha sabut aprofitar l'extraordinària onada de creixement econòmic de la que s'han beneficiat tots els països occidentals, ni ha sabut mantenir la posició i el prestigi internacional aconseguit pel país durant els governs socialistes. No s'ha aprofitat per fer un repartiment més solidari de la riquesa, una millor redistribució de la renda i una acció decidida contra les desigualtats socials.

El govern del Partit Popular ha fomentat l'enriquiment d'una minoria de poderosos amb la pràctica d'una política clientelista. A partir de les grans privatitzacions de monopolis públics, ha creat grans monopolis privats, en mans d'amics polítics a qui ha convertit en instruments de la seva política partidista; accedint, en contrapartida, a una estratègia empresarial basada, estrictament, en la consecució d'astrònoms beneficis personals a curt termini.

La seva política pressupostària i les reformes dutes a terme han portat a l'afebliment dels serveis públics de l'educació i la sanitat, encara que el sòlid consens existent a la societat espanyola en la defensa de l'Estat de Benestar ha impedit un perjudici més gran. L'aturada en les inversions en infraestructures, el retrocés en qualitat democràtica, l'actitud d'intentar deslegitimar, i l'intent d'amordassar els mitjans de comunicació no afins, ha estat una demostració molt clara de la manca de solidesa de les conviccions democràtiques de molts dels membres del partit governant.

► Narcís Serra, cap de llista al Congrés.

► Narcís Serra i Joaquín Almunia.

El PP ha mantingut com un element central de la seva estratègia política el buscar la crispació i aconseguir la destrucció del Partit Socialista. Aquest quadrienni blau, resultat del que en podríem dir aznarisme (la màxima ambició personal amb el mínim projecte polític, la consigna publicitària com a substitut del discurs polític i el sectarisme com a mètode de treball), ha suposat pel país i per la majoria dels seus ciutadans i ciutadanes una pèrdua de temps. Uns anys perduts en termes de cohesió social i de preparació pel futur. Uns anys perduts que només una nova majoria de govern progressista permetrà recuperar.

La participació de CiU no ha servit per moderar la política del PP, al contrari, hi ha hagut una gran coincidència CiU-PP

La col.laboració CIU-PP

Si Espanya no ha anat bé, tampoc Catalunya podia anar bé. El pacte CiU-PP no ha suposat avenços per a l'autogovern de Catalunya. Catalunya ha viscut una davallada important de la inversió de l'Estat. Quant a les dues grans reivindicacions que varen justificar el Pacte del Majèstic: el nou model de finançament autonòmic i la reforma del finançament sanitari, han estat tan clarament un fracàs, que CiU les amaga a l'hora de fer la valoració dels resultats del seu suport al Govern Aznar.

La participació de CiU no ha servit per

moderar la política del PP, al contrari, hi ha hagut una gran coincidència CiU-PP. El suport parlamentari dels diputats de CiU ha donat continuïtat als pitjors ministres del govern del PP, la Ministra de Justícia, Mariscal de Gante; el Ministre de Foment, Arias Salgado; l'ex-Ministra d'Educació, Esperanza Aguirre; als pitjors Fiscals de la democràcia, Cardenal i Fungairiño, que han impedit la investigació de les actuacions fiscalment qüestionables de Josep Piqué, i el cas del Ili; va estar a punt d'enterrar la Llei d'Estrangeria; i ha garantit la continuïtat d'un model de direcció general de RTVE que recorda l'etapa anterior a la democràcia. CiU ha tolerat a més l'espoli de l'Estat, que ha tingut en la privatització de Telefónica, en la seva gestió i en el repartiment dels seus beneficis a través de les "stock options", un exemple sense precedents en la nostra democràcia que dificulta l'acció estatal de garantia de benestar i d'igualtat d'oportunitats per als més dèbils. Restablir aquesta capacitat imprescindible per practicar una

autèntica política de solidaritat és un dels objectius que proposem els socialistes en el nostre programa del canvi.

Volem la construcció d'una Espanya Federal en la que totes les nacions i regions puguin assumir les seves responsabilitats

La Proposta Catalana per a Espanya.

Ni la dreta espanyola capitanejada per Aznar, hereva i massa sovint enyoradissa del discurs de les essències de l'Espanya unitària i excloent; ni el nacionalisme conservador personalitzat en Jordi Pujol, més obsessionat en el simple exercici del poder que en la recerca d'un model institucional satisfactori per al país, estan interessats en el perfeccionament de l'encaix d'Espanya i Catalunya amb perspectives de futur i en termes de solidaritat territorial. Volem la construcció d'una Espanya Federal en la que totes les nacions i regions que la formen puguin assumir les responsabilitats institucionals segons les seves capacitats i la voluntat dels seus ciutadans.

Volem una Espanya més oberta i plural, orgullosa de la seva diversitat. La realització de la vella aspiració d'unió i llibertat que resumeix el projecte federalista exigirà, de la nostra part, un gran treball. Estem preparats per fer-ho. Nosaltres creiem que el federalisme és la fórmula adient.

► Josep Borrell.

Serra, en el Consell Nacional: "Hemos de contribuir a una gran victoria socialista"

El Consell Nacional de diciembre aprobó por unanimidad el informe de gestión de la ejecutiva de un año, el 1999, especialmente fructífero para el PSC: éxito de la apertura a la sociedad, mayor presencia territorial, victoria en las municipales y autonómicas. Las perspectivas son igual de halagüeñas para afrontar los tres grandes retos para el 2000: consolidar el cambio en Catalunya, las elecciones generales y el 9 Congreso del PSC.

El sábado 18 de diciembre tuvo lugar un Consell Nacional previo al que aprobó las listas el 22 de enero. Fue una reunión importante del máximo órgano del partido entre Congresos, no en vano se aprobó -por unanimidad- el informe de gestión correspondiente al año 1999 y se apuntaron las estrategias para afrontar los tres grandes retos que tiene el PSC en el 2000: hacer que avance el cambio político en Catalunya, obtener un gran resultado en las generales que contribuya decisivamente a la victoria de la izquierda en toda España y salir reforzados del 9 Congreso como la fuerza política vertebradora del espacio político catalán.

Narcís Serra, en su intervención, quiso destacar "el éxito de la experiencia de apertura del partido, que no tiene marcha atrás". Una experiencia, apuntó, en la que hemos de profundizar mediante la búsqueda de un mecanismo el máximo de estable y eficiente en la relación con el simpatizante, y progresando en nuestra presencia territorial, una implantación que ha crecido gracias a las municipales.

Siguiendo en clave interna, el primer secretario hizo un llamamiento a la participación de todos los militantes en los debates pre-congresuales, pero "después de las elecciones", ya que éstas han de ser la prioridad de toda la organización hasta el 12 de marzo. Narcís Serra apuntó como grandes líneas de trabajo el "modernizarnos como propuesta socialista" por un lado, y, por otro, avanzar todavía más en la línea de ser "la punta de lanza de la mayoría progresista" que muy pronto ha de gobernar en Catalunya, que es "el gran objetivo de nuestro partido".

Respecto a las generales Serra dijo que hay que "ganar con más claridad que en 1996", una meta que sólo podría verse empañada si hubiera un descenso en la participación. Una victoria rotunda y contundente del

► Narcís Serra

Una victoria rotunda y contundente del PSC en las generales ha de contribuir decisivamente a la del PSOE

PSC ha de contribuir decisivamente a la victoria del PSOE y servir de acicate para que progrese nuestra propuesta federal para España. La campaña, añadió, ha de tener como eje el de la izquierda y la derecha, y, por añadidura, el gran resultado que estamos seguros que obtendrá el PSC consolidará y hará avanzar la alternativa de cambio político en Catalunya que lidera Pasqual Maragall.

Josep Montilla: "Es posible ganar estas elecciones"

► Josep Montilla.

El secretario de organización, Josep Montilla, se mostró convencido en su intervención de que "es posible ganar estas elecciones" a nivel estatal. Según explicó, factores tales como un clima político menos crispado

que en 1996, unas encuestas mucho mejores para nosotros que las de esas fechas y la dificultad del PP para hacer crecer su electorado, son elementos que favorecen nuestras expectativas.

Para que ello sea posible "necesitamos la máxima participación", apuntó, y plantear una campaña en clave de futuro, que verse sobre las cuestiones que de verdad interesan a la gente -sanidad, educación, atención social, etc.- y que acentúe las enormes diferencias que hay entre una opción cada vez más derechista como es el PP, y la izquierda que nosotros representamos. Montilla señaló a "los jóvenes, las mujeres y los nuevos votantes" como los sectores donde tenemos que hacer un especial esfuerzo de comunicación y movilización.

La voluntat d'unitat de l'esquerra catalana es concreta en l'Entesa Catalana de Progrés

► Carod-Rovira, Serra i Ribó el dia de la signatura del pacte.

La voluntat d'acords d'unitat entre les diverses forces d'esquerra que les viu a tot l'Estat ha tingut la seva concreció a Catalunya amb la signatura del pacte entre PSC, ERC i IC, per concórrer conjuntament al Senat amb la denominació d'Entesa Catalana del Progrés. Tot i les dificultats d'última hora per tancar el pacte, i per desgràcia de CiU, el dilluns 24 de gener, Narcís Serra, Josep Lluís Carod-Rovira i Rafael Ribó, van signar el protocol de la candidatura conjunta de forma pública i solemne a la seu del Col·legi de Periodistes de Catalunya. El primer secretari del PSC va destacar el fet que amb aquesta candidatura "es trenca el monopoli que CiU s'ha atorgat de representació de Catalunya".

L'acord, recordem que pel Senat hi ha un sistema majoritari d'atribució d'escons, pot significar molt probablement que dotze dels setze llocs en joc a les quatre circumscripcions catalanes siguin per l'Entesa. A banda dels senadors designats per la cambra catalana -dels quals els socialistes tenim dos i ERC un-, tant el PSC com CiU van obtenir vuit senadors el 1996. Pel que fa al repartiment de candidats, tres per circumscripció, queda així: a Barcelona, els tres són del PSC; a Tarragona dos són proposats pel PSC -tot i que un d'ells, l'alcalde de Tortosa, Joan Sabaté, milita a IC- i un per ERC; a Lleida i Girona, cada partit proposa un candidat.

CANDIDATS AL SENAT

BARCELONA

Mercedes Aroz Ibañez (PSC)
Isidre Molas Batllori (PSC)
Jordi Solé Tura (PSC)

TARRAGONA

Ramon Aleu Jornet (PSC)
Marta Cid (ERC)
Joan Sabaté Borràs (PSC i IC-V)

LLEIDA

Joan Ganyet i Solé (PSC)
Jaume Gilabert (ERC)
Mercè Rivadulla (IC)

GIRONA

Arseni Gibert i Bosch (PSC)
Rafael Mas (ERC)
Lluís Medir (IC)

OBJECTIUS BÀSICS DEL GRUP PARLAMENTARI AL SENAT DE LA CANDIDATURA "ENTESA CATALANA DE PROGRÉS"

- El Grup reafirmarà la seva voluntat d'impulsar una proposta comuna de reforma del Senat. A tal fi, una de les tasques més importants del Grup serà la de presentar, difondre i argumentar una reforma del Senat que contempli mesures inspirades en el reconeixement de la plurinacionalitat de l'Estat i la conversió del Senat en una veritable Cambra territorial o federal.
- A l'inici de cada període de sessions s'establiran les prioritats bàsiques que serviran de referència per a les iniciatives fonamentals del Grup.
- El Grup definirà una política d'impuls i control del govern d'acord amb les prioritats expressades.
- En l'actuació de Cambra de segona lectura o activitat legislativa els i les integrants del Grup seran conseqüents amb les posicions i votacions expressades pels seus grups ideològics en el Congrés dels Diputats. El Grup formularà, si ho considera necessari, aquelles aportacions o esmenes de caràcter territorial que consideri necessàries en cadascuna de les tramitacions parlamentàries.
- El Grup es farà ressò i portaveu de les legítimes aspiracions d'amplis sectors socials populars de diversos àmbits sectorials i territorials de Catalunya així com d'aquells conflictes expressats en tot l'àmbit de l'Estat que obliguin a actituds de canvi d'orientació en la política del govern.

DEU TEMES A IMPULSAR

1. Presentació d'una alternativa comuna en la Ponència de Reforma del Senat.
2. Finançament: impulsar l'equitat, la suficiència i la corresponsabilitat fiscal.
3. Defensa i reconeixement de les llengües i cultures diverses.
4. Representació davant de la UE en matèries de competència exclusiva.
5. Defensar la representació plural i territorial en òrgans estatals.
6. Defensa del principi de la subsidiarietat.
7. Adaptació de la legislació estatal a la voluntat de divisió administrativa de Catalunya impulsada pel Parlament.
8. Acords sobre el desenvolupament i gestió de les grans infraestructures a Catalunya.
9. Incentivar els convenis i acord de cooperació entre Comunitats Autònomes.
10. Impulsar l'equitat i l'eficiència de les inversions de l'Estat.

Las candidaturas socialistas al Congreso combinan experiencia y renovación

El Consell Nacional aprobó por amplia mayoría -más del 83% de sufragios en votación secreta- el dictamen de la Comisión Electoral sobre las listas del PSC al Congreso y al Senado. En las candidaturas al Congreso destaca el hecho de que el 45% de los integrantes sean mujeres y que haya un 60% de nuevos candidatos. Lluís Maria de Puig (Girona), Teresa Cunillera (Lleida) y Xavier Sabaté (Tarragona) acompañarán a Narcís Serra como cabezas de lista.

El Consell Nacional celebrado el sábado 22 de enero aprobó, con un porcentaje de más del 83 % de los sufragios emitidos en votación secreta, las listas del PSC al Congreso y los candidatos que nos corresponden en la candidatura unitaria de la izquierda al Senado. En la lista de Barcelona al Congreso son novedades en puestos de más que probable elección la independiente Maite Costa, Catedrática de Estructura Económica de la UB; Raimon Martínez Fraile, ex-concejal de Barcelona y actual director de Turisme de Barcelona; Carme Chacón, primera teniente de alcalde de Esplugues y profesora de Derecho Constitucional de la Universitat de Girona; y Germà Bel, miembro de la ejecutiva nacional y profesor de Política Económica de la UB. Francesca Martín y Joan Oliart, hasta ahora senadores, se integran también en la candidatura al Congreso.

En el resto de circunscripciones serán cabezas de lista los ya diputados Lluís Maria de Puig (Girona), Teresa Cunillera (Lleida) y Xavier Sabaté (Tarragona). Incorporaciones con posibilidades de conseguir acta de diputado son Odón Ventura (ex-alcalde de Pont de Suert) en Lleida; y Carme Miralles (concejal independiente en Reus) y Helena Arribas (portavoz en El Vendrell y hasta ahora senadora) en Tarragona.

Renovación, capacidad, presencia territorial y femenina, fueron los criterios que, según explicó el secretario de organización Josep Montilla, tuvo en cuenta la Comisión Electoral a la hora de emitir su dictamen. Hay que subrayar, respecto a las candidaturas al Congreso, el importante porcentaje que hay de mujeres (un 45% por el 25% del 96) y de nuevos candidatos (un 60%).

► 1: Maite Costa. 2: Raimon Martínez Fraile. 3: Carme Chacón. 4: Germà Bel.

► 5: Lluís Maria de Puig. 6: Teresa Cunillera. 7: Xavier Sabaté. 8: Helena Arribas.

Candidaturas del PSC al Congreso

BARCELONA

1. Narcís Serra i Serra
2. Josep Borrell i Fontelles
3. Maite Costa Campi
4. Raimon Martínez Fraile
5. Joan Marcet i Morera
6. Francesca Martín Vigil
7. Salvador Clotas Cierco
8. Isabel López Chamosa
9. Joan Oliart i Pons
10. Carmen Chacón Piqueras
11. Germà Bel Queralt
12. Jordi Marsal i Muntalà
13. Jordi Pedret i Grezner
14. Lourdes Muñoz Santamaría
15. Dolors Puig i Gasol
16. José Vicente Muñoz Gómez
17. Remigio Herrero García
18. María José Velázquez Contreras
19. Pere de José i Hermens
20. Anna Plaza Font
21. Sixte Moral i Reixach
22. Lucía Solís Cardoso
23. Manuel Gutiérrez Ruiz
24. Carme Gamero Castañer
25. Raquel López Hurtado
26. Ángel Hernández

27. Jordi Pousa Engtronat
28. Antoni Mula Pujol
29. Alicia Romero Llano
30. Joan Aguado Masdeu
31. Eduard Vicente Gómez

GIRONA

1. Lluís Maria de Puig i Oliver
2. Montserrat Palma i Muñoz
3. Josefa Celaya i Armisen
4. Margarida Castañer i Vives
5. Iolanda Pineda i Ballo

LLEIDA

1. Teresa Cunillera Mestre
2. Odón Ventura Ruiz
3. Rosa Agustí Boliart
4. Joan Gómez López

TARRAGONA

1. Xavier Sabaté Ibarz
2. Carme Miralles Guasch
3. Helena Arribas Esteve
4. Robert Benaiges Cervera
5. Sandra Monllao Vaquer
6. Alfred Pérez de Tudela

Narcís Serra, *Primer Secretari del PSC*

“ Em sento amb la força i l'empenta necessàries per guanyar ”

Narcís Serra torna a encapçalar la llista al Congrés per Barcelona en unes eleccions més decisives que mai. El nou esperit d'unitat de les forces d'esquerra, la nostra proposta federal per a Espanya i la pèrdua de benestar i d'oportunitats que representaria un altre govern presidit per Aznar, són alguns dels temes analitzats pel primer secretari del PSC en aquesta entrevista.

Com afronta el cap de llista per Barcelona i Primer Secretari del Partit dels Socialistes de Catalunya les properes eleccions generals del 12 de març?

Amb molt d'entusiasme i també amb molta seguretat. Ens trobem en un moment decisiu per a Espanya i la victòria que el PSC pot obtenir a Catalunya serà clau per una majoria d'esquerrers. El poble de Catalunya sempre ens ha dipositat la seva confiança i ara necessitem més que mai el seu recolzament. Hem obtingut molt bons resultats tant a les eleccions municipals com a les eleccions autonòmiques i estic convençut que aquesta tendència es repetirà en els propers comicis. És per això que em sento amb aquesta força i aquesta empenta tan necessàries per guanyar.

Com valoraries les diverses candidatures que presentem al Congrés?

Són el reflex de dues coses fonamentals per una llista: l'experiència, d'una banda, i la renovació, per una altra. La presència de persones amb una llarga carrera política es combina amb la incorporació de noves sensibilitats en el sí del partit. Prova d'això és la participació d'independents, de noves persones que s'incorporen en el nostre projecte i l'increment i consolidació de la

presència de dones en llocs destacats de la candidatura. Aquestes llistes són una mostra més de l'obertura del PSC a la societat, obertura que, d'altra banda, ja porta un llarg camí.

“ La victòria que el PSC pot obtenir a Catalunya serà clau per tenir un majoria d'esquerrers ”

I com valoreu el pacte de les esquerres catalanes per concórrer al Senat?

Sense cap mena de dubte, de manera molt positiva. Un dels punts importants del nostre programa electoral és la voluntat de reformar el Senat per tal que sigui una autèntica cambra de representació territorial, aquest pacte previ és un pas cap a aquest objectiu. Aglutinant les forces progressistes catalanes en el Senat estem impulsant la reforma d'aquesta institució, i el que és més important, una millor representació dels interessos dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Ja n'hi ha prou

de monopoli convergent, hi ha massa ciutadans que no se senten representats per CiU. L'Entesa Catalana de Progrés, amb tota la seva pluralitat i tota la riquesa que això comporta, representa la diversitat d'opcions i d'idees que CiU no ha sabut mai ni representar ni defensar. La realitat és que Aznar i el govern del PP han enganxat continuament a CiU i a Catalunya. CiU, per culpa seva, pintarà molt poca cosa en aquesta campanya

Què destacaries com a fonamental del nostre programa?

Mira, penso que hi ha dues grans línies de treball: la primera consisteix en aprofundir i millorar l'Estat de Benestar que vam crear durant la dècada dels 80, la segona passa per reformar l'estructura territorial de l'Estat, és a dir, pel federalisme.

Quina és la teva visió sobre aquesta millora de l'Estat de Benestar?

Aquests quatre anys de PP i de govern Aznar han significat l'estancament en la millora de les condicions de vida de la ciutadania: les desigualtats han crescut vertiginosament; l'aparell públic ha estat desmantellat a través de privatitzacions que han beneficiat només els amics d'Aznar i els que ja eren poderosos; els serveis públics funcionen pitjor que mai; els treballadors viuen cada vegada en una situació d'inseguretat més insuportable; les rendes baixes han de carregar amb tota la pressió fiscal, els joves viuen en precarietat, sense accés a l'habitatge i, per tant, sense la possibilitat de gaudir d'autonomia. Una altra cosa molt important, sóc conscient que la

percepció d'aquests quatre anys que es podria tenir es que "España va bien", però la situació cal analitzar-la amb més deteniment. Hem de tenir en compte que estem en un cicle de bonança econòmica i són tots els Estats de l'Europa occidental que estan beneficiant-se de l'increment de la riquesa. Ara bé, aquests períodes no només serveixen per a que les classes altes acumulin capital, sinó que el govern té l'obligació de reestructurar els fonaments de l'Estat Social per garantir una distribució equitativa dels recursos i la igualtat d'oportunitats. Això és precisament el que el govern del PP no ha fet i continuar en aquesta línia suposaria anar cap a la fractura social i, a mig termini, cap al conflicte.

“Convergència i Unió pintarà molt poca cosa en aquesta campanya”

I en què es basa la nostra proposta federal?

Com he dit, l'altre gran projecte socialista passa per repensar l'estructura territorial de l'Estat: Espanya o serà Federal o no serà. El projecte federal és més urgent del que ens podem imaginar. O estructurarem un sistema de relacions entre les comunitats autònomes que faciliti l'exercici de competències i promogui l'equilibri territorial o continuarem depenent de pactes cojuturals i oportunistes que no acaben beneficiant clarament cap comunitat autònoma, i a més a més, generen rancúnia i ressentiment en les altres. El PSC és l'únic partit que té clar quin és el model d'Estat que necessitem. El PP s'enroca en un centralisme ranci i CiU adopta la política del victisme fàcil i de la reivindicació constant per amagar la seva absència de projecte global. Les nostres propostes són concretes: reforma del Senat per tal que les comunitats autònomes tinguin un paper protagonista en la presa de decisions a nivell estatal i també a nivell europeu; un finançament autonòmic que no crei injustícies i que es basi en la igualtat i la solidaritat; un reconeixement de totes les cultures d'Espanya; i la descentralització de l'únic poder que encara és absolutament en mans de l'Estat central, el poder judicial.

Efectivament les propostes semblen clares, però com s'ha rebut aquest programa en el sí del PSOE?

L'acollida de les nostres propostes ha estat òptima. El nostre candidat a President del govern, Joaquín Almunia, és una persona amb una gran sensibilitat autonomista. La seva vida l'ha portat a conèixer la diversitat d'Espanya, ell és basc, té molta família a Catalunya i ha viatjat per tots els territoris de l'Estat, crec que és la persona més indicada per conduir aquest procés cap el

federalisme. Almunia entén perfectament Catalunya.

I ja que estem parlant del PSOE, com creus que encaixa un acord amb IU, amb les nostres propostes?

La divisió de l'esquerra era insostenible. Com demostra l'experiència de països europeus propers, la perspectiva de governs de coalició progressistes es tradueix en polítiques de benestar per a tots els ciutadans i ciutadanes. Aquests pactes o coalicions són una bona mesura per evitar els efectes nocius de la concentració de capitals i de la desigualtat. La dreta sempre ha anat unida perquè els seus interessos són clars: enriquir-se i controlar els mitjans de comunicació per tal de manipular la ciutadania. Només cal que ens fixem en com s'entenen de bé el Partit Popular i Convergència i Unió. Els seus pactes no pensaven en el benefici dels ciutadans, sinó solament en recolzar-se mutuament per mantenir-se en el poder. Ara, però, hi ha un altre horitzó, concentrarem les nostres forces per tal d'evitar que es reproduïxin aquests abusos. Si totes les forces progressistes som capaces d'acostar posicions, guanyarem les properes eleccions.

“Aznar i el govern del PP han enganyat continuament a Catalunya i a CiU”

Ja per acomiadar-nos, quina creus que ha de ser l'actitud de militants i simpatitzants del PSC per afrontar aquest repte?

Jo demanaria un esforç suplementari a tots els militants i simpatitzants del nostre projecte. És cert que hem tingut un any electoral molt intens, que ha requerit molt treball, però també aquesta vegada ens juguem molt, no podem cedir. Penso molt sincerament que la tasca que venen realitzant les federacions i agrupacions del PSC és excepcional, que no hi ha cap altra formació política que compti amb el suport i l'esforç incondicional que nosaltres tenim i que sense dubte el nostre triomf dependrà del seu treball.

Programa electoral del PSC a les generals : El programa del canvi. Ara, Espanya

Fruit d'un intens debat, tant de forma prèvia com al Consell Nacional, és la proposta programàtica que el PSC ofereix als ciutadans. El nostre programa vol afirmar dues grans prioritats: impulsar, en el marc de la nostra Proposta Catalana, la reforma federal d'Espanya i dotar Catalunya de més autogovern; i obrir una nova etapa de major i més benestar, igualtat, oportunitats i democràcia per a tots els ciutadans i ciutadanes d'Espanya. Aquest és un resum del programa del canvi que ara necessita Espanya.

L'objectiu dels socialistes és que tothom pugui, gràcies a l'educació, desenvolupar plenament i sense obstacles socio-econòmics el seu talent

Cal que tots els ciutadans tinguin el dret i la possibilitat real d'accedir a Internet: implantarem la tarifa plana a un preu assequible

✓ La proposta catalana: un projecte per a Catalunya i Espanya

– El nostre federalisme vol invitar els ciutadans i ciutadanes a la construcció d'un projecte per a Catalunya, per a Espanya i per a Europa. Catalunya ha d'encapçalar el procés de transformació d'Espanya. Catalunya és més forta quan les seves raons són compreses i compartides pels altres pobles d'Espanya, i junts avancem en la mateixa direcció. Cal continuar en el desplegament federal de la Constitució.

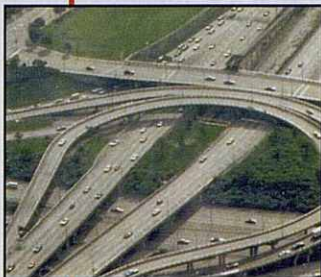
– Proposem un federalisme polític on el Senat sigui la Cambra de representació de les nacionalitats i regions, i amb la presència de les Comunitats Autònomes a la Unió Europea. Proposem un federalisme fiscal que abordi el problema del finançament autonòmic, tot conjugant l'autonomia i la capacitat de decisió de la Generalitat i la solidaritat entre tots els ciutadans espanyols, de manera que els catalans contribuïm en proporció a la nostra renda i rebem serveis i inversions proporcionals a la població. Proposem un federalisme cultural basat en el reconeixement de la pluralitat cultural i lingüística d'Espanya. I proposem un federalisme judicial que configuri una estructura descentralitzada de la Justícia.

✓ Més autogovern per a Catalunya

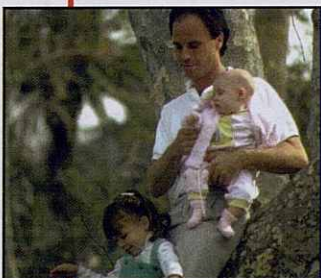
– Proposem l'aprovació per les Corts Generals d'una Carta Autonòmica elaborada pel Parlament de Catalunya amb el més gran consens polític i social possible, com a addició i ampliació de l'Estatut d'Autonomia. La Carta Autonòmica contindrà la previsió de fórmules que afavoreixin la participació de Catalunya en les principals institucions de l'Estat i garantirà la participació efectiva de Catalunya en la Unió Europea.

– Proposarem a les Corts Generals l'aprovació de la Carta de Barcelona en els aspectes que són de competència estatal. I proposarem també a les Corts

*S'ha de superar el
dèficit territorial
d'infraestructures
i xarxes de comuni-
cació que hi ha a
Catalunya*

*El nostre objectiu és
proporcionar benestar
a tots els ciutadans i
ciutadanes, i oportu-
nitats per viure en
plenitud i salut*

*Cal assegurar una alta
qualitat en els serveis
sanitaris que es donen
als ciutadans, sigui
quin sigui el seu nivell
econòmic*

Generals l'adaptació de la seva estructura perifèrica al fet regional, una vegada regionalitzat el territori català pel Parlament de Catalunya.

✓ Més oportunitats, més benestar, més igualtat i més democràcia

– Des del govern de l'Estat impulsarem canvis i finançarem programes, que executarà la Generalitat i les administracions locals, perquè hi hagi més oportunitats per a tothom. L'educació serà la nostra prioritat. Al segle XXI el motor bàsic de la riquesa i el desenvolupament personal serà el talent. L'objectiu dels socialistes és que tothom pugui desenvolupar plenament i sense obstacles socials el seu talent. Seran objectius prioritaris d'un govern socialista: l'educació de qualitat, amb dotacions pressupostàries adequades, avançar en la igualtat d'oportunitats, integrar en l'educació el coneixement de la pluralitat d'Espanya.

✓ La societat de la informació

– Cal que tots els ciutadans tinguin el dret i la possibilitat real d'accedir a Internet. Volem assolir un nivell d'usuaris de la xarxa similar al dels països europeus més avançats en quatre anys. Implantarem la tarifa plana a un preu assequible, no superior a 3.000 pts. mensuals per tarifa de dia i 1.000 pts. mensuals per tarifa nocturna.

✓ Més competència i més respecte al consumidor

– A Espanya s'estan configurant grans entramats empresarials en sectors de serveis públics vitals per la vida quotidiana dels ciutadans i l'activitat del teixit productiu. Amb les privatitzacions del PP s'ha produït una concentració de poder sense precedents als sectors més rellevants de l'economia, en perjudici dels consumidors i de la resta d'empreses que competeixen en el mercat. Per això, volem defensar la competència, perquè fa més fort el teixit empresarial, estimula el progrés tecnològic i, sobretot, beneficia els consumidors.

✓ Treball i formació per a totthom

– El govern socialista desenvoluparà noves polítiques actives d'ocupació, en un context de concertació amb els sindicats i els empresaris. Com a principals objectius cal assenyalar: la prioritat absoluta a l'augment de la taxa d'activitat de la dona; promoure un marc legislatiu que incentivi la reducció de la jornada laboral a 35 hores setmanals a partir de la negociació entre les organitzacions empresarials i sindicals; que tots els desocupats menors de 30 anys, abans que hagin estat un any a l'atur, rebin una oportunitat en forma de feina, formació o

*Hem de combatre
també les noves
formes d'exclusió
social*

*Hem d'aconseguir
un ventall més
ampli d'oportunitats
per als joves*

*Volem liderar un nou
impuls col·lectiu de
solidaritat amb la
Gent Gran*

pràctiques laborals; i reorientar la fiscalitat cap a un pes menor dels impostos sobre el treball (particularment les cotitzacions sobre els salaris més baixos)

✓ Millors infraestructures

– S'ha d'invertir fort en infraestructura. S'ha de superar el dèficit territorial d'infraestructures i xarxes de comunicació que hi ha a Catalunya. Per dotar Catalunya de les grans infraestructures de connectivitat necessàries s'haurà d'efectuar inversió estatal per sobre d'un bilió de pessetes en el període 2000-2004.

✓ Més benestar i més igualtat

– El nostre objectiu és proporcionar benestar a tots els ciutadans i ciutadanes, i oportunitats per viure en plenitud i salut en cada una de les etapes de la vida, com també protegir les persones que es troben en risc de marginalitat. Hem de combatre també les noves formes d'exclusió social. Promourem una cultura igualitària en què dones i homes siguin tinguts en compte en les mateixes condicions i impulsarem projectes coeducatius; conciliar el treball remunerat amb el treball domèstic i l'opció a la maternitat, i promoure que es comparteixin les responsabilitats entre dones i homes; que es faciliti l'accés de les dones a l'ocupació i l'autoocupació, i promourem una major presència en llocs de responsabilitat pública i privada; donar resposta política a tota forma de violència contra les dones.

– Hem d'aconseguir un ventall més ampli d'oportunitats per als joves, amb mesures com ara la reforma de les ETT dirigida a evitar pràctiques fraudulentas, un Pla de la Vivenda Jove, un Parc de Vivendes de Lloguer per a Joves, de 200.000 apartaments durant la legislatura, en condicions econòmiques adients, o la supressió del servei militar obligatori i la prestació social substitutòria l'any 2000, perquè cap jove hagi d'incorporar-se obligatòriament a files el 2001.

✓ Més compromís amb la Gent Gran

– Volem liderar un nou impuls col·lectiu de solidaritat amb la Gent Gran. Volem reforçar la seva autonomia personal i la seva qualitat de vida, facilitar la seva integració social i realització personal i garantir que puguin viure amb plenitud. Garantirem la consolidació del sistema de pensions i la seva gradual millora d'acord amb el creixement de la riquesa del país.

– Augmentarem significativament les pensions mínimes i no contributives amb efectes d'1 de gener de 2000. Suprimirem l'actual incompatibilitat entre pensió de viduïtat i matrimoni pels supòsits de matrimoni entre pen-

Augmentarem significativament les pensions mínimes i no contributives

La protecció del medi ambient i la sostenibilitat són una de les prioritats decisives

sionistes. Equipararem les pensions mínimes de viduitat amb les mínimes de jubilació.

✓ Enfortir un sistema sanitari públic de qualitat

– Avui moltes comunitats autònomes ja gaudeixen de competències en matèria de sanitat. Tanmateix, les polítiques bàsiques que determinen les prestacions del sistema sanitari, el seu finançament i els drets dels ciutadans a l'equitat i a l'accés als serveis sanitaris es determinen a nivell estatal. Els socialistes volem enfortir el sistema sanitari públic que varem fer possible. Cal assegurar una alta qualitat en els serveis sanitaris i una esmerçada atenció als ciutadans, sigui quin sigui el seu nivell econòmic

✓ Medi ambient: un compromís polític

– La protecció del medi ambient i la sostenibilitat són una de les prioritats decisives de tots els governs progressistes. En l'àmbit estatal, farem de la política mediambiental una política transversal que serà present al conjunt de les decisions. Volem acabar el recorregut de l'energia nuclear. Procedirem al tancament de les centrals nuclears de manera esglaonada i ordenada durant els pròxims 15 anys.

✓ Més democràcia

– Els últims quatre anys la democràcia espanyola ha patit un empobriment. Cal la primacia de la política per sobre de la lògica econòmica. Necessitem més i millor democràcia: ens proposem aconseguir-ho amb un projecte dirigit a fer més pròximes les institucions, més transparents les decisions, i més neta la política.

► El Consell nacional va donar el vist-i-plau al programa.

El PSC va fer una xerrada sobre la immigració a Europa

► Lidia Santos, Anna Terron i Joan Oliart.

"La immigració a Europa a les portes del segle XXI" va ser el títol d'una taula rodona organitzada pel PSC el passat divendres 10 de desembre al Centre Cívic Pati Llimona de Barcelona. Tots tres ponents, Joan Oliart -ponent del Grup Socialista al Senat de la Llei d'Estrangeria-, Lidia Santos -secretària de Cooperació i Solidaritat del PSC- i Anna Terron -diputada al Parlament Europeu- van coincidir en la necessitat d'abordar el fenomen des d'una perspectiva tolerant i integradora.

Trobada sobre el 25è aniversari del document d'unitat socialista

► Isidre Molas i Raimon Obiols.

La Sala de Cambra del Palau de la Música va acollir el divendres 21 de gener un acte per commemorar el 25è aniversari del document "Per la unitat dels socialistes de Catalunya". L'acte, que aplegà al voltant d'un centenar de persones, va ser organitzat per un grup de companys i companyes del partit en col·laboració amb la Fundació Rafael Campalans i la Fundació Internacional Olof Palme. Isidre Molas i Raimon Obiols van iniciar un animat col·loqui sobre el fet que es commemorava.

Se celebra la segona jornada de la Gent Gran

El dia 29 vam retrobar-nos a la seu del partit, militants i simpatitzants, una "mica grans" o persones relacionades amb la seva lluita, per millorar la qualitat de vida i defensar els seus drets. Els temes

proposats des de la Sectorial de Gent Gran no podien ser més adients, Pacte de Toledo, participació i associacionisme, qualitat de vida, que constitueixen uns dels possibles eixos de la propera campanya electoral.

El Primer Secretari del PSC i cap de llista per Barcelona, Narcís Serra, va congregar una estona amb nosaltres i va intervenir encoratjant la feina que realitza la gent gran. L'assistència de

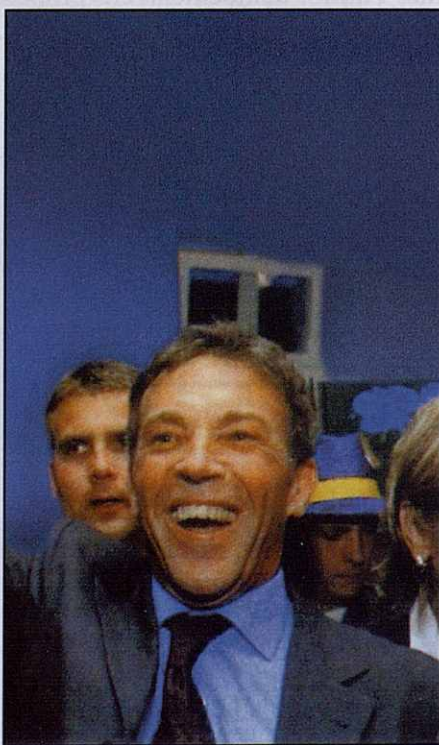

► Narcís Serra en su intervenció en la jornada.

278 companys i el recolzament que tot el partit ens dona, fa que els que hem treballat per a aquesta jornada estem doblement agraïts. Esperem que la propera trobada sigui amb el company Joaquín Almunia, com a President del Govern, i que ens puguem felicitar per la tasca que la Gent Gran ha fet per aconseguir aquesta victòria.

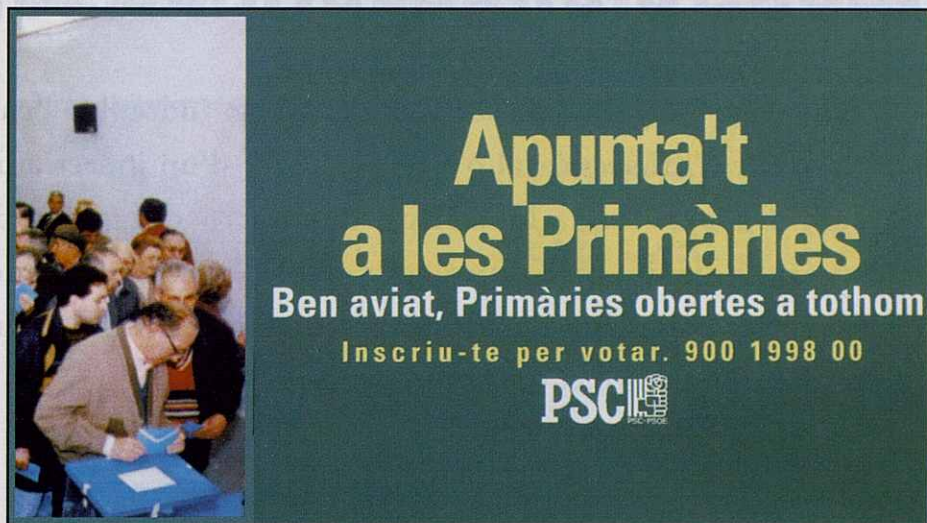
Secretaria de Moviments Socials
Sectorial de Gent Gran

El PP de Austria pacta un gobierno con la ultraderecha

El Partido Popular austríaco, compañero de viaje del PP español en el seno de la democracia cristiana europea, se ha convertido en la puerta de acceso al gobierno del partido de ultraderecha liderado por Jörg Haider. Al igual que sus homólogos españoles, los populares austríacos han sido capaces de cualquier cosa con tal de colmar sus ansias de poder. Aznar, al que el primer y único adjetivo que se le ocurrió para definir el pacto electoral entre PSOE e Izquierda Unida fue el de "social-comunista", se queda así sin argumentos para criticar acuerdos legítimos entre fuerzas políticas de inequívoco compromiso con la democracia. La reacción enérgica del primer ministro socialista portugués y presidente de turno de la Unión Europea, Antonio Guterres, ha contrastado con las dudas y ambigüedades del Partido Popular europeo a la hora de censurar el pacto de gobierno en Austria.

El censo de simpatizantes del PSC se acerca ya a los 40.000 inscritos

► La celebración de primarias ha sido el gran acicate para el aumento de simpatizantes.

El PSC es el partido que mejor ha sabido incorporar los aires de renovación en la política que corren en el país. Más allá de los discursos vacíos sobre la apertura a la sociedad, los socialistas hemos demostrado con hechos esta voluntad de abrir nuevas fronteras y nuevos mecanismos de relación con el electorado. La celebración de elecciones primarias para elegir candidatos, abiertas a todo el mundo, y la creación de la figura del simpatizante, son la prueba del nueve de este impulso. La secretaría de organización del partido ha creado un programa específico de fidelización del simpatizante, del cual hace unas semanas se han hecho públicas las primeras conclusiones.

Los simpatizantes han experimentado un notable crecimiento frente al mantenimiento del número de afiliados. Según la última actualización del censo, el PSC tiene 37.940 simpatizantes y 29.332 militantes. En octubre de 1998, en cambio, había 29.218 militantes por 17.943 simpatizantes (captados, sobre todo, a raíz de las primarias para elegir al candidato a la presidencia del gobierno). Se ha conseguido el objetivo de tener, al menos, un simpatizante por cada militante, lo que no hace más que reafirmar el acierto de la política de apertura del PSC a la sociedad. La respuesta de los ciudadanos ha sido más que positiva.

Las primarias de las municipales y de las

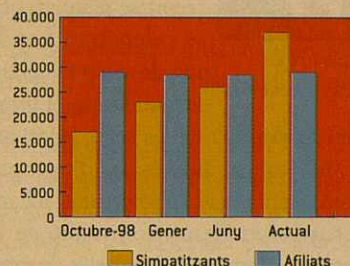
autonómicas han sido el verdadero motor de la evolución del proyecto de simpatizantes, aunque es de prever que el gran crecimiento experimentado en el último año se estabilizará, a medio plazo, en una tasa moderada, una vez superado el actual ciclo electoral. Por otra parte, es importante señalar que siempre que desde las agrupaciones se impulse una política de participación es posible un traspaso significativo del censo de simpatizantes al censo de afiliados. Los simpatizantes son importantes, pero más lo son los militantes.

El perfil sociológico del simpatizante es similar al del afiliado, pero la distribución por sexos es más equitativa en los simpatizantes

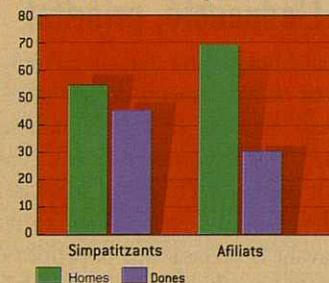
En lo que hace referencia a las características del censo de simpatizantes, cabe señalar que la distribución por sexos es más equitativa que entre los afiliados. En cuanto a la edad y al perfil sociológico del simpatizante podemos decir que no es muy diferente del del militante. Hay que destacar que algo más del 5%, cerca de 2.000 personas, son jóvenes, y se estudia la posibilidad de definir una estrategia

Radiografía dels simpatitzants del PSC

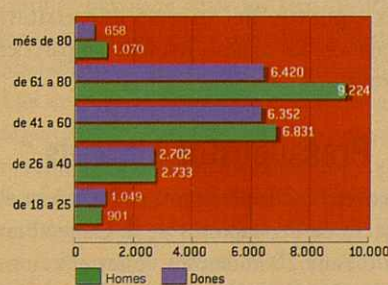
Evolució i volum de simpatitzants

Fidelització de simpatitzants

Piràmide d'edats

específica orientada a este segmento.

Otras conclusiones a señalar del estudio son la autonomía de cada federación a la hora de concretar su propia política de simpatizantes o la existencia de un potencial de participación muy elevado en las actividades del partido por parte de los simpatizantes. Como estrategias de fidelización se apuntan el mantenimiento y potenciación de la página web del simpatizante o, por ejemplo, la necesidad de una máxima implicación de las estructuras del partido -también las sectoriales- en dicha fidelización.

Trobada a l'Alt Pirineu

El dijous 16 i el divendres 17 de desembre es van celebrar unes jornades de treball a

► Joaquim Nadal, portaveu al Parlament.

l'Alt Pirineu del grup parlamentari Socialistes-Ciutadans pel Canvi. Amb aquestes jornades, les primeres de tot un seguit de reunions que se celebraran a cada una de les set regions de Catalunya, el Grup posa en marxa una de les seves prioritats programàtiques que és la d'apropar l'Administració als ciutadans mitjançant una progressiva descentralització de la Generalitat, i fomentar iniciatives de reorganització del territori.

L'educació, prioritat

Pasqual Maragall ha demanat Pujol que traspassi als ajuntaments competències en educació valorades en 250.000 milions de pessetes, 140.000 corresponents a l'ensenyament primari i 110.000 al secundari. El president del grup parlamentari va recordar davant la premsa que la política educativa és la principal prioritat del PSC. L'ampliació del número de places públiques d'escola-bressol i un finançament més equitatiu del sistema universitari català són dos temes a resoldre per part del govern.

Pressupostos ajornats

El govern català presentarà al Parlament el projecte de Pressupostos de la Generalitat per a l'any 2000 després de les eleccions generals. Des del grup parlamentari Socialista s'ha criticat aquesta espera per innecessària i negativa per al país.

La sanitat no funciona

El concurs d'adjudicació del transport sanitari, el suposat pla d'emergència per respondre a l'habitual epidèmia de grip - més mediàtic que real -, i la vaga del servei d'urgències 061 han estat objecte d'atenció preferent del grup parlamentari en matèria sanitària. El ratificat conseller Rius segueix sense escoltar les nostres propostes per millorar la sanitat pública.

Qui governa i qui Mentre el govern de CiU

"Hivernar" vol dir "passar l'hivern en un indret"; i "passar" significa "travessar tal o tal lloc, anant d'un indret a un altre". És per tant, la millor definició del grup de Convergència i Unió que, des de la constitució del Parlament, i coincidint amb l'hivern climàtic, es troba en un indret intermig entre el govern i l'oposició.

Si ens centrem en el concepte "actuar", el diccionari ens diu que es refereix a "exercir actes propis de la seva naturalesa, funcions pròpies del seu càrrec, influir, accionar". I és el que els diputats i diputades socialistes estan fent des de fa 100 dies, influint des de l'oposició en la gestió de govern, en la dinàmica parlamentària i en la societat en general.

Com molt bé deia Pasqual Maragall, en la

Maragall ha posat el dit a la llaga quan titlla el govern de CiU de manca d'iniciativa i de paràlisi, enlloc d'exercir el govern "l'ocupen"

seva compareixença el 26 de gener al Col·legi de Periodistes de Catalunya, passats els 100 dies des de les eleccions autonòmiques, el govern de Pujol està paralytat. Aquest acte, que ha tingut una forta repercussió a l'opinió pública, ha desconcertat el Govern de Jordi Pujol. Paradoxalment, ha estat Maragall, com a principal líder de l'oposició parlamentària i motor del grup parlamentari PSC-Ciutadans pel Canvi qui s'ha anticipat a qui té la responsabilitat del Govern de la Generalitat per donar comptes de la feina feta en aquest primer període transcorregut des de les eleccions del 17 d'octubre.

Una vegada més, el Govern de la Generalitat reaccionava tard i malament,

► Pasqual Maragall al Parlament.

l'endemà mateix de la convocatòria de Maragall per rendir comptes, l'ex conseller de la Presidència, Xavier Trias -no pas Jordi Pujol- es presentava davant els mitjans de comunicació, després de la reunió de l'executiu català per entregar el dossier "100 dies de legislatura" i, sense oblidar la iniciativa de Pasqual Maragall, criticar-li el seu estil de fer política i anunciar-li que aquest no

hi hiverna a Catalunya?

hiverna, l'oposició socialista actua

► Maragall va fer al Col·legi de Periodistes el balanç dels cent primers dies de govern.

contribueix al consens. Aquesta reacció de l'executiu de Pujol demostra que la incidència de l'acció política que el grup parlamentari està duent a terme al Parlament traspasa les parets de la càmera catalana, fins i tot éssent tema de debat del Comitè Executiu de CiU.

Maragall va posar el dit a la llaga quan va titllar el govern de Pujol de manca d'iniciativa i de paràlisi, ja que enlloc d'exercir el govern de Catalunya "l'ocupen". També va culpar el grup parlamentari de CiU de no portar a terme iniciatives, a l'espera que se celebrin les eleccions generals i veure així quina és la configuració del futur govern central, i de paralitzar l'acció política en temes tant rellevants com ara el projecte de pressupost per al 2000 —que, en el millor dels casos, és previst aprovar el març, la necessària millora de la sanitat, les modificacions en el sistema de matriculacions escolars o les inversions destinades a transport públic. Maragall va criticar la submissió de la política catalana al pols de Madrid, que al seu entendre constitueix "una estratègica i tràgica cessió de sobirania". En el decurs de la conferència, Maragall va fer un repàs a les principals accions impulsades pel grup parlamentari que encapçala i va remarcar que les 697 iniciatives parlamentàries que han potenciat, entre proposi-

cions de llei, proposicions no de llei, interpellacions i preguntes són una mostra més que evident que "en certa manera, hem començat a governar des de l'oposició, des de la nostra alternativa".

Els integrants del grup socialista ja han començat a trepitjar el terreny amb l'organització de visites a les diferents regions catalanes

Els convergents demanen un respir

Pasqual Maragall va afegir que és el principal grup de l'oposició parlamentària qui està marcant l'acció de govern, ja que "qui agafa la bandera de les propostes, les iniciatives i les responsabilitats és l'oposició, buscant acords i promovent el consens". Al·ludint a aquest ritme de treball del principal grup de l'oposició, va afegir que els convergents a l'inici de la legislatura deien: "En Maragall no aguantarà gaire i ara diuen: que pari, que va massa ràpid". Maragall va dir que la composició parlamentària sorgida arran de les eleccions

autònòmiques ha obert una nova etapa en la qual "contra les inèrcies del govern hi ha un grup de 50 diputats i diputades que empeny i porta la iniciativa cap a una nova forma de governar i de fer política a Catalunya".

Maragall argumentava que el fet d'haver estat la força més votada pels ciutadans, "ens ha permès plantejar amb profunditat el canvi de les regles del joc, a la vegada que exercir la labor d'oposició en el sentit clàssic de control i fiscalització de l'acció del govern, amb molta més efectivitat que mai".

Trepitjar el terreny

Una de les directrius que el grup parlamentari està seguint és apropar el debat del parlament a la realitat social i, com apunta Maragall, "enaltir el nostre Parlament, revitalitzar la connexió entre política catalana i societat catalana, augmentant el prestigi interior de l'acció de govern a Catalunya i de les nostres institucions" per esdevenir un país políticament autònom. Els integrants del grup socialista ja estan actuant en aquesta línia i han començat a trepitjar el terreny amb l'organització d'una sèrie de visites a les diferents regions catalanes que, com recollia el programa de govern PSC-CpC, són l'essència de la necessària revisió de l'actual organització territorial de Catalunya. La primera es va fer els dies 14 i 15 de desembre a l'Alt Pirineu català, on —com recordà Maragall— "mai d'ençà de la restauració de la democràcia, un grup tan nombrós de parlamentaris catalans s'havia desplaçat a aquelles terres per dialogar i per escoltar".

La segona fita va ser el febrer a les terres de l'Ebre. Pasqual Maragall va acabar la conferència donant unes pinzellades del futur govern socialista, pel qual ja s'ha començat a treballar, que tindrà un "Parlament fort i govern responsable, territoris respectats, ciutats robustes, institucions de qualitat, mitjans públics neutrals i mitjans privats independents, empreses innovadores i sindicats imaginatius".

Moció de censura amb "trànsfuga" a Sant Carles de la Ràpita

Una moció de censura, en la qual va intervenir un regidor trànsfuga del PP, va arrabassar l'alcaldia de Sant Carles de la Ràpita a l'alcaldia de Miquel Alonso, germà de l'exjugador de futbol "Pichi" Alonso. Alonso, d'IC-V, va obtenir l'alcaldia gràcies al pacte que va realitzar amb el PSC i EI-FIC. Des dels òrgans de direcció del PSC i IC-V s'ha criticat amb duresa aquesta moció que trenca el pacte contra el transfuguisme, firmat per totes les formacions polítiques catalanes el 1998. La moció de censura va ser aprovada amb el suport de CiU, Ràpitencs Independents, i l'exregidor del PP. Alonso va comptar amb el suport de militants i dirigents del PSC i IC-V de la província de Tarragona, com Xavier Sabaté, primer secretari del PSC de la Federació de Tarragona, i la regidora per IC-V de l'ajuntament de Tarragona, Dolors Comas, que van assistir a la sessió plenària. L'exalcalde progressista també va comptar amb el suport d'uns 300 ciutadans, que van emplenar el saló de plens de l'ajuntament.

Els municipis no han de finançar els Consells Comarcals

Ni els municipis ni l'Estat han de finançar els consells comarcals, segons una sentència del Tribunal Constitucional (TC). La sentència del TC dona la raó al PSC, quan considera que els consells comarcals són una competència exclusiva de la Generalitat, i que la distribució dels tributs de l'Estat pertany al Govern Central. Per tant, els ens comarcals no poden rebre diners dels ingressos estatals, ni tampoc poden ser finançats pels ajuntaments. El president del Consell Comarcal del Baix Llobregat, José Luis Morlanes va afirmar que la sentència "posa de manifest de forma definitiva que el model teòric de finançament dels consells comarcals que tenia el govern de CiU és inviable". Morlanes va afegir que la sentència ha de permetre un pacte sobre el model d'organització territorial que se sustenti en el major nombre de forces polítiques i en l'interès del ciutadà.

Els municipis entorn al riu Llobregat volen promoure el seu territori

La revalorització econòmica i ambiental del territori entorn al riu Llobregat, des del seu naixement al Berguedà, fins la desembocadura al Baix Llobregat, és un projecte estructural bàsic per a la província de Barcelona. La Diputació de Barcelona va convocar a Manresa a finals de gener una setantena d'alcaldes, consellers comarcals, diputats, arquitectes i tècnics locals

► Riu Llobregat.

per analitzar el riu Llobregat com a factor de promoció i dinamització del territori. El Llobregat articula àmbits de gran valor patrimonial i els seus marges presenten una densitat de recursos extraordinària. Actualment s'estan portant a terme diferents iniciatives per dinamitzar aquest patrimoni, però cal una consideració global del riu com a unitat funcio-

nal per integrar esforços a favor d'una promoció conjunta més sòlida i eficient. Entre les conclusions de les jornades es destaca la necessitat d'articular un marc de promoció conjunt de l'eix patrimonial del Llobregat, amb una imatge global, coherent i atractiva, així com consolidar les actuals iniciatives locals entorn al riu, amb la participació dels agents privats.

Els ajuntaments demanen més diners a la Generalitat i a l'Estat

Un total de 85 alcaldes socialistes i progressistes de Girona, encapçalats per l'alcaldia de Camprodon i secretari de política municipal de la Federació de Girona del PSC, Esteve Pujol, reclamen a la Generalitat major finançament, després del retard del Govern de CiU en treure la convocatòria del Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya (PUOSC). D'altra banda, el darrer Consell Nacional de la Federació de Municipis de Catalunya (FMC), que es va celebrar a principis de gener a Olot, va acordar sol·licitar a la Generalitat i al Govern de l'Estat una major participació de les corporacions locals en el repartiment dels diners dels fons estructurals europeus, així com un augment en les dotacions econòmiques destina-

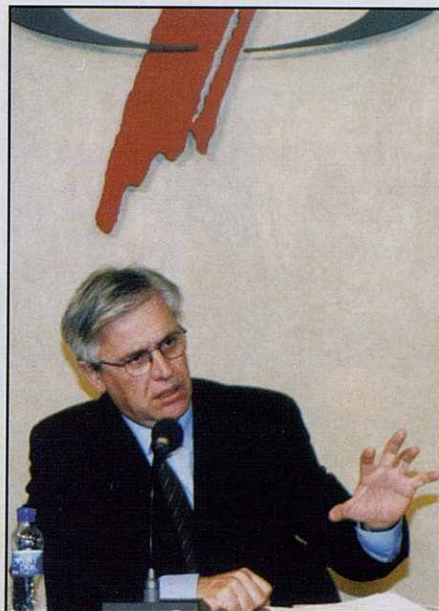

► Esteve Pujol, alcalde de Camprodon.

des a les administracions locals, d'aquests recursos europeus.

L'Ajuntament de Barcelona compra el parc d'atraccions del Tibidabo

L'Ajuntament de Barcelona comprarà els terrenys del parc d'atraccions del Tibidabo, inclòs el funicular. El consistori ha establert un conveni amb el Ministeri de Treball i Assumptes Socials, mitjançant el qual la ciutat serà la propietària dels terrenys sobre els quals està ubicat el parc. Segons l'alcalde Joan Clos, "l'ús futur del parc el decidirem quan haguem estudiat en quina situació es troba el parc". La voluntat de l'Ajuntament a l'hora de comprar els terrenys del parc del Tibidabo són, segons Clos, "recuperar un patrimoni que forma part del sostre de la ciutat. Sigui quin sigui el destí final, convenia que fos de titularitat pública, més enllà de l'ús final que se li doni". De totes maneres, afegeix Clos, "intentarem preservar molts dels elements actuals que el configuren".

► Joan Clos.

PAM 2000-2003

L'ajuntament de Barcelona ha aprovat el Pla d'Actuació Municipal 2000-2003, que suposa una inversió durant tota la legislatura de 155.000 milions. Aquesta inversió es repartirà entre un total de 500 projectes, com el tren d'alta velocitat, l'ampliació i extensió del metro o les telecomunicacions. El principal projecte de la legislatura serà el Fòrum de les Cultures, i li segueixen la construcció de dipòsits d'aigua, la urbanització del barri del Poble Nou, i l'ampliació i millora dels transports públics, amb la construcció de la Línia 9, el tramvia del Baix Llobregat i l'estació de rodalies de Provença-Balmes.

Sabadell farà uns pressupostos participatius

Els ciutadans de Sabadell decidiran les prioritats dels pressupostos municipals a partir de l'any vinent, segons una iniciativa de l'Ajuntament, governat pel socialista Manuel Bustos. Tot i que altres municipis han fet propostes similars, Sabadell es converteix en el primer consistori que presenta una metodologia i un calendari concret, per tal de portar a la pràctica aquests pressupostos participatius.

Així, durant el mes de febrer es constitueix una comissió de seguiment, formada per representants de l'ajuntament i de la societat civil, i un equip de treball de la Facultat de Ciències Polítiques de la Universitat Autònoma de Barcelona, que s'encarregarà de supervisar tot el procés. La comissió entrevistarà els ciutadans i decidirà quines seran les 40 persones -polítics, agents econòmics, tècnics i ciutadans- que conformaran el Taller Ciutadà, que en un sol cap de setmana decidirà les prioritats dels pressupostos. Durant els mesos d'abril i maig, es cons-

► Manuel Bustos, alcalde de Sabadell.

tituiran tallers als set districtes de la ciutat, que tindran un termini de dos mesos per definir les prioritats i presentar-les a l'ajuntament. Les prioritats arribaran el mes de juny i seran vinculants.

La FMC consigue que la FEMP se dote de una estructura federal

La Federació de Municipis de Catalunya (FMC) ha conseguit, tal com se proposa, que la FEMP se dote de estructures federals. En el primer consejo federal de la FEMP, celebrado el 25 de enero, se dió luz verde a la creación del Consejo Territorial, que será un órgano permanente de encuentro y deliberación entre la FEMP y sus federaciones territoriales. Este nuevo órgano se reunirá una vez cada tres meses. Para llevar a cabo la creación del Consejo Territorial se ha constituido un grupo de trabajo, para estudiar la modificación de los estatutos del ente municipalista español, así como una Comisión Política formada por miembros de la Comisión Ejecutiva. A este primer consejo federal asistieron el alcalde de Lleida, Antoni Siurana, que es el vicepresidente primero de la FEM; el presidente de la Diputació de Barcelona y alcalde de Terrassa, Manuel Royes; el presidente de la Federació de Municipis de Catalunya, Manuel Mas; y el alcalde de Cornellà de Llobregat, José Montilla.

Plena ocupació i millora de l'Europa Social, noves ambicions per al nou mil.leni

El Grup Parlamentari del Partit dels Socialistes Europeus va presentar el passat mes de desembre un document com a contribució a la preparació d'una Cimera especial que es celebrarà sota la Presidència portuguesa el proper mes de març sobre el tema: "Una Europa d'innovació i de coneixements: ocupació, reformes econòmiques i cohesió social". L'impulsor d'aquesta propera cimera com a president de torn del Consell de la UE, Antonio Guterres, va elaborar anteriorment el document "Nova via europea", on proposava un pacte europeu per l'ocupació, el qual fou aprovat com una de les ponències del quart congrés del PSE el març de l'any passat. En aquest context, el grup socialista vol incidir en les següents qüestions: el reforçament de les millores obtingudes per mitjà d'una bona gestió macroeconòmica; la intensificació i l'enfortiment de l'estratègia d'ocupació; la millora de la cohesió i de la justícia socials, amb la distribució dels beneficis resultants assolits.

D'acord amb això, un dels grans reptes és el foment de la innovació, l'adquisició, i l'aplicació de coneixements dins de la UE, i dur-ho a terme de forma que es promogui la integració i no noves formes d'exclusió. Les polítiques econòmiques i d'ocupació, així com de cohesió social, han de respectar-se mútuament. Segons l'opinió del GPSE, no hi ha necessitat de nous procediments. En lloc d'això, els socialistes europeus proposem de fer confluïr de forma més racional el que es va adoptar a Luxemburg sobre l'ocupació, a Cardiff sobre la reforma estructural, i a Colònia sobre el diàleg macroeconòmic. D'aquesta forma, poden obtenir-se majors beneficis. Així mateix, creiem que poden adaptar-se o millorar-se en certs aspectes alguns procediments aprovats anteriorment. Els socialistes i socialdemòcrates del Parlament Europeu creuen que les polítiques econòmiques, d'ocupació i social a nivell nacional i de la Unió Europea han de projectar-se des d'un enfocament més ambiciós, modernitzant els procediments existents, treient el màxim profit de les sinergies entre les polítiques nacionals i les polítiques comunitàries i adoptant un estil i un contingut polític més imaginatiu i ambiciós a nivell de la UE. En aquest sentit, el GPSE

proposa un pla de cinc punts:

1. Un important paquet d'iniciatives de política europea sobre noves tecnologies, que inclogui un augment substancial dels fons disponibles per a la investigació, així com per a la inversió en recursos humans mitjançant una política comuna europea, un major recolzament a les empreses en formació que inicien la seva activitat en aquests àmbits per mitjà d'una major disponibilitat de diferents possibilitats de finançament.
2. La racionalització dels procediments existents en l'àmbit de la política econòmica, d'ocupació i social, que inclogui un informe anual únic i concís sobre l'"Estat econòmic i social de la UE", i que condueixi, entre altres elements, a un procés social de convergència que adapti l'Estratègia Europea per a l'Ocupació i que inclogui les orientacions europees, les avaluacions comparatives, l'intercanvi de dades comparables i els Plans d'Acció Nacionals en la lluita contra la pobresa i l'exclusió social.
3. Un "llenguatge comú" en el marc del conjunt de polítiques europees que permeti assolir objectius europeus comuns en matèria de creixement, inversió, ocupació, cohesió social, formació, educació i investigació.
4. Una major coordinació de la política fiscal, per tal de fomentar l'ocupació, reformes fiscals que redueixin la pressió fiscal sobre el treball, l'utilització d'incentius fiscals que fomentin la inversió privada i al mateix temps assegurar un finançament sostenible per a la protecció social.
5. Una nova estratègia que sustenti el desenvolupament del sector terciari, l'economia social a nivell local i la cooperació entre el sector públic i el privat en els serveis d'assistència social a nivell local i en l'àmbit del medi ambient.

Anjo Valentí i Moll

Parlament europeu

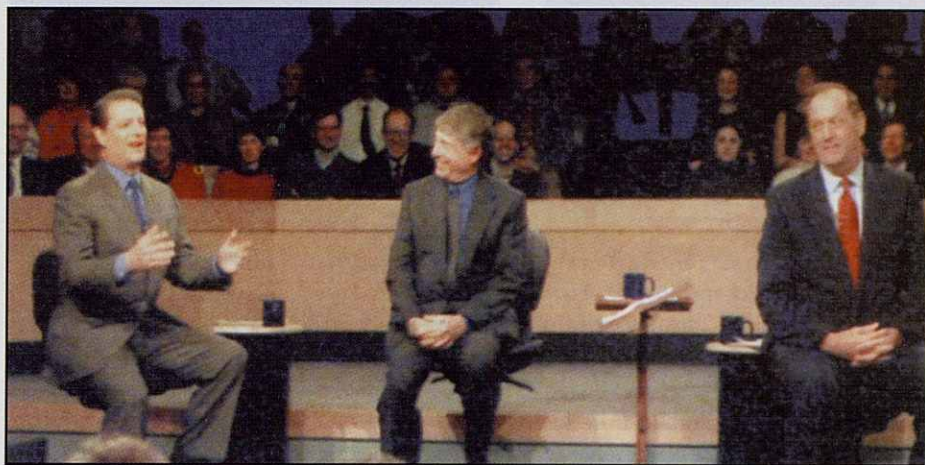

► **Anna Terrón.** Europeu, sobre l'Espai de Llibertat, Seguretat i Justícia. L'encarregada de plantejar la pregunta d'enguany al Consell Europeu i a la Comissió Europea fou la Diputada del PSC, Anna Terrón, en nom de la Comissió de Llibertats Públiques del Parlament Europeu. Aquest debat avalua els progressos realitzats en l'establiment d'un espai europeu de llibertat, seguretat i justícia. El d'enguany, ha estat el primer que se celebra sobre aquesta qüestió, després de l'entrada en vigor l'1 de maig de 1999 del Tractat d'Amsterdam; de la integració de Schengen en el marc comunitari; i de la celebració del Consell de Tampere on els caps d'Estat i de Govern varen tractar les qüestions fonamentals per l'establiment d'aquest Espai de Llibertat. Aquests tres aconeixements han representat el pas d'aquestes polítiques de l'àmbit intergovernamental a l'àmbit comunitari. El 1999 ha estat doncs, un any important en l'expressió per part dels governs europeus de la voluntat d'establir un Espai de Justícia Seguretat i Llibertat dins de la Unió Europea. Malgrat això, quan s'avaluen els progressos, quan se surt de l'àmbit de les grans declaracions i s'intenta entrar en el de les decisions preses i portades a terme, el panorama s'enfosqueix una mica.

La conclusió és, doncs, que l'any 1999 s'ha avançat molt en la generació de les grans expectatives, però que ara cal treballar per tal que en el 2000 s'avanci cap a les realitats. I això s'aconseguirà fent que es compleixin les obligacions amb el Parlament Europeu de forma generosa i dotant la Comissió Europea dels recursos necessaris i del reconeixement indispensable per tal que pugui fer bé el seu treball. Només així ens situarem a l'alçada de les decisions de Tampere en l'objectiu d'aconseguir una Unió Europea més lliure, més segura i més justa.

Las primarias demócrata y republicana en EE.UU. enfrentan a David contra Goliat

A mediados del año pasado, el republicano George W. Bush y el demócrata Al Gore parecían tener el camino expedito para ser nominados candidatos a la presidencia de los Estados Unidos por sus respectivos partidos. Los primeros enfrentamientos electorales han dejado un panorama más incierto.

► Gore y Bradley, aspirantes demócratas, durante un debate electoral.

Los rivales de Bush y Gore son John McCain y Bill Bradley, respectivamente. Y si algo tienen en común estos dos políticos, es que han decidido emprender un lucha tan titánica como desigual. Como un pequeño David, armados con la honda y la piedra de la integridad mediática y el combate contra el *establishment*, McCain y Bradley han desafiado no sólo a sus rivales sino también a las engrasadas maquinarias de los partidos republicano y demócrata.

Sin embargo, la valentía de los retadores no ha tenido la misma compensación. Mientras Bradley, que antes de los caucus y primarias de Iowa y New Hampshire partía como favorito demócrata, ha perdido gancho; John McCain se ha afianzado en New Hampshire como un enemigo que Bush tendrá que tener en cuenta. Si nos atenemos a las estadísticas, desde 1952, todos los presidentes, excepto Clinton en 1992, han ganado en New Hampshire. La estadística apostaría así por Gore y McCain. El camino a recorrer es duro pero no muy largo. A mediados de marzo, tras el segundo "supermartes" electoral, todas las cartas estarán ya boca arriba; pero, has-

ta entonces, a Bradley y a McCain aún les quedan opciones para dar la sorpresa.

McCain y Bradley han desafiado no sólo a sus rivales sino también a las engrasadas maquinarias de sus partidos

Tanto Bush como Gore representan en sus respectivos partidos a los hombres vinculados al "aparato", al *establishment*; son los que mejor conocen los entresijos de la política y ambos aportan programas centristas, porque sus carreras apuntan a robarle al rival los votos de los independientes y de los moderados, que son imprescindibles para sentarse en el despacho oval de la Casa Blanca. McCain y Bradley han puesto el énfasis en la lucha contra los centros tradicionales del poder, contra los *lobbies*, porque la sorpresa —si se da— sólo puede proceder del ámbito de los electores descontentos con

lo que representan Bush y Gore.

Quizás porque Bradley, a primera vista, podía erigirse en un enemigo de talla, Al Gore ha sabido reaccionar con más energía que Bush. El hijo del ex presidente norteamericano, a quien las encuestas y los talonarios de los poderosos dan como seguro vencedor, se ha tomado con indolencia las embestidas de McCain. El Goliat republicano esperaba que su David no tuviera arrestos para enfrentársele.

Al Gore, la sombra de Bill Clinton, ha desempolvado su discurso a base de microrreformas, ecología y nuevas tecnologías

Si como auguran las encuestas, el enfrentamiento final está en manos de Bush y Gore, el candidato republicano tendrá que reconocer que los pronósticos son sólo eso y poner más empeño en sacar sus alocuciones electorales de los estereotipos, librarse de la mácula que supone el tener el respaldo de las grandes fortunas y encandilar al electorado moderado. Gore, la sombra de Clinton, a quien los expertos electorales presentan como al David demócrata frente al Goliat republicano, ha desempolvado su discurso a base de microrreformas, ecología y nuevas tecnologías, y busca ya dar la sorpresa frente a Bush.

Las elecciones en internet

Al Gore: www.algore2000.com
 Bill Bradley: www.billbradley.com
 George Bush: www.georgewbush.com
 John McCain: www.mccain2000.com

Maragall obliga a Pujol a aceptar el pluralismo en los medios

Maragall consiguió uno de sus primeros triunfos sobre Pujol en esta recién inaugurada legislatura con la convocatoria de un pleno monográfico sobre los medios de comunicación públicos que se celebró a mediados del mes de diciembre en el Parlament. Un debate que Pujol eludió, delegando la responsabilidad del cara a cara con Maragall en el cesante consejero Trias

El líder de la oposición situó la importancia del debate desde el principio al afirmar que "estamos delante de una de las reglas de juego más importantes de la política. Y, por tanto, ha de ser una responsabilidad colectiva, del conjunto de la sociedad". "La calidad de nuestra democracia -añadió Maragall- depende, en buena medida, del papel que jueguen los medios de comunicación. Los públicos, neutrales. Los privados, independientes. Así es como los queremos". Con estas palabras sintetizó el presidente del grupo Socialistes-Ciutadans pel Canvi la posición del PSC en el debate mediático. Un debate que, según señaló Maragall, había de dar solución a los tres grandes déficits que cuestionan la credibilidad de nuestro sistema comunicativo: la falta de pluralidad de los medios públicos, la enorme deuda que arrastra la CCRTV y la inexistencia de un marco jurídico estable para los medios de comunicación de ámbito local.

Al final, se consiguió un acuerdo para

superar un marco de los medios de comunicación en Catalunya "insuficiente e inadecuado", que recoge la mayoría de propuestas socialistas. En primer lugar, habrá que garantizar la pluralidad de los medios públicos y la independencia de los privados. En segundo, hay que convertir el actual Consell de l'Audiovisual de Catalunya en un ente público independiente, con personalidad jurídica, capacidad sancionadora y plena autonomía para ser una auténtica autoridad independiente en la regulación de los medios. En tercer lugar, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió -CCRTV- ha de estar organizada a partir de criterios de independencia, profesionalidad y viabilidad económica, y regida por un consejo de administración con mayores competencias e integrado por expertos y gestores que incorporen un perfil profesional. Por último, se acordó que el director de la CCRTV fuera elegido con "el consenso del consejo de administración de la corporación y, de acuerdo con la actual ley, su nombramiento corresponderá al Govern". Un consejo de administración donde, a propuesta del PSC, figurarán Jordi Menéndez, que repite en el cargo, Mercè Sala, miembro de la ejecutiva, y los independientes Juan José López Burniol, notario, y Xavier Folch, editor. Recientemente también se ha elegido el consejo asesor de RTVE en Catalunya, donde, propuestos por el PSC, figuran Antoni Poveda, Montserrat Nebot, Xavier Guitart, Marina Bru y Pep Mòdol.

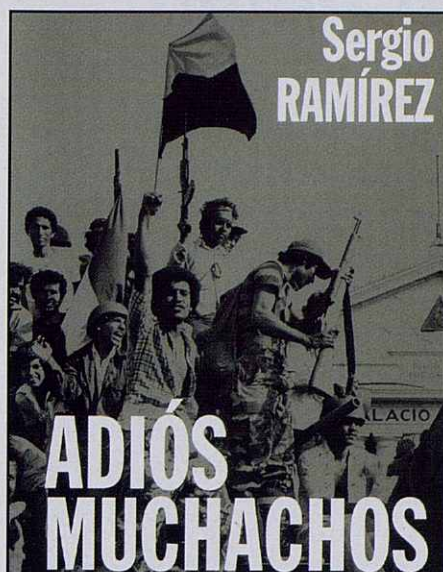
El racó d'Internet

12-M: TAMBIÉN NOS JUGAMOS EL FUTURO DE INTERNET

Las próximas elecciones generales también van a darnos la oportunidad de apostar por modelos diferentes de entender Internet y, lo que es especialmente importante, de apostar por maneras radicalmente distintas de favorecer su crecimiento y el uso y los servicios que finalmente los ciudadanos y ciudadanas vamos a hacer de y en la red. Dos grandes ámbitos de desarrollo están hoy en juego: las infraestructuras y los contenidos. En gran medida, van a ser las infraestructuras digitales las que condicionarán cómo usaremos Internet, para qué, y el tipo de aplicaciones que correrán por ella. Esta inevitable dialéctica tecnológica es el fruto de la hegemonía de Norteamérica en el despliegue de Internet, de su nacimiento y de su desarrollo durante la década de los noventa. La red pensada para el uso estratégico y científico, la Internet I, no había previsto su utilización masiva desde millones de hogares, pequeñas empresas, centros escolares o desde las bibliotecas públicas. La lentitud actual de la red tiene mucho que ver con su diseño inicial, el tipo de aplicaciones para el que fue pensada y con las deficiencias en infraestructura que, como en caso español, son la herencia de un modelo monopolístico derivado en negocio privado y no en servicio público. Pero este fatalismo que se cierne sobre Internet tiene remedio. Lo puede tener si los gobiernos, las universidades, las empresas y la ciudadanía, tomada desde su sentido más amplio, aceptan el reto de la innovación y el progreso como una opción colectiva, a partir de colaboración, de la suma de esfuerzos de propuestas e iniciativas. En esencia, ese es el paradigma de la nueva economía digital. La nueva Internet 2, la de banda ancha, abre nuevas oportunidades para todos. Es una opción que empieza a liderar Europa, desde sus centros de investigación universitarios, desde los co-laboratorios sociales de las redes ciudadanas, desde sectores cada vez más importantes de la propia red. Frente a este modelo, aparece la voracidad del mercado, las stock options, la Internet como pretexto de una indisimulada especulación financiera. Es una nueva expresión de la vieja dialéctica: involución o progreso. Almunia encabeza una opción socialista de Internet para todos frente al modelo conservador de una red para unos cuantos. El 12 de marzo, todos hemos de estar atentos, también va a estar en juego el futuro de Internet en España.

Vicens Badenes

L E C T U R A

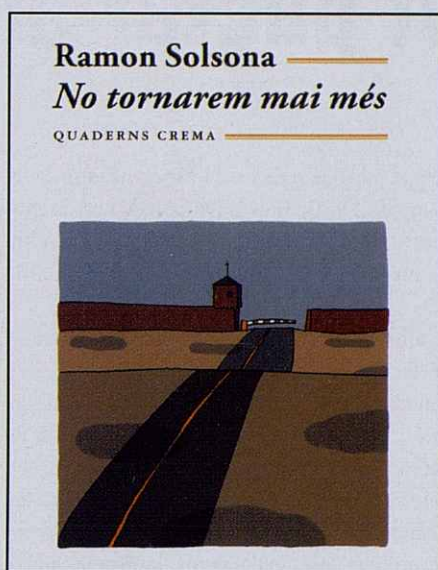
Ramírez, Sergio. "Adiós muchachos. Una memoria de la revolución sandinista". Madrid, El País Aguilar, 1999, 291 páginas.

Con la pérdida de las elecciones generales en 1990, el proceso iniciado por la revolución sandinista contra el dictador Somoza en 1979 se detuvo en seco, y con él también se difuminaron los sueños, anhelos y esperanzas de cientos de miles de nicaragüenses. Sergio Ramírez, que fue vicepresidente del gobierno sandinista, relata la memoria de una utopía que, como él mismo asegura, "se ha quedado sin cronistas de fin de siglo".

Busquets, Julio. "Militares y demócratas". Barcelona, 1999. Plaza & Janés. 399 páginas.

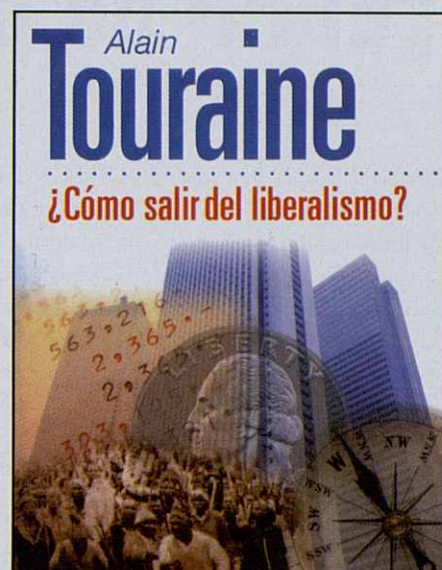
Reproducimos a continuación parte de la reseña del periodista Jordi García-Soler publicada recientemente en La Vanguardia:

"En estas memorias de Julio Busquets Bragulat nos llega el testimonio de uno de los más importantes protagonistas de lo que fue la Unión Militar Democrática (UMD), el grupo de militares españoles que ya en los últimos años del franquismo intentó contribuir al restablecimiento de la democracia en nuestro país. Busquets va mucho más allá, pues parte de la formación por él recibida en las academias militares franquistas y llega hasta sus vivencias más recientes como profesor universitario y conferenciante tanto en América Latina como en Europa del Este, con un muy

Solsona, Ramon. "No tornarem mai més". Barcelona, Quaderns Crema, 1999, 201 páginas.

Sota la despreocupació aparent d'un jove que compleixen el tràmit de les milícies universitàries a Castillejos, s'hi teixeix una història d'amistat, de lleialtats i de traïció. Solsona se'ns presenta en aquesta nova obra com un mestre en els dos registres que han fet d'ell una veu ineludible en el panorama de la nova narrativa catalana: el tò àcid de DG (1998) i l'íntim de *Les hores detingudes* (1993).

Touraine, Alain. "¿Cómo salir del liberalismo?". Barcelona. Paidós. 1999. 123 páginas.

El francés Alain Touraine, habitual columnista de El País y uno de los sociólogos más reconocidos en la actualidad, pretende con este ensayo colaborar a "redefinir una política posible, más allá de las fuerzas desplegadas por el mercado y los comunitarismos radicales, de manera que se acepte tanto la identidad como los proyectos de esos otros a la vez iguales y diferentes a nosotros mismos". Una tarea urgente, salir del liberalismo, pero con varios caminos para hacerlo.

extenso apartado dedicado a sus años como diputado socialista por Barcelona en Cortes, en el que merecen atención especial sus recuerdos y reflexiones sobre el 23-F, así como algunos de sus comentarios sobre la democratización y profesionalización militar en España. (....)

"Militares y demócratas" nos permite recuperar un testimonio personal sobre uno de los capítulos más importantes, y hasta ahora menos estudiados, de nuestra más reciente historia colectiva, de nuestra aún reciente transición a un sistema político democrático en cuyo fundamento está la soberanía popular y, por ende, la absoluta subordinación de las estructuras militares al poder civil ejercido a través de las instancias parlamentarias. Este era el objetivo final de la UMD. Bien hace ahora Julio Busquets en recordárnoslo con estas memorias".

ENTREVISTA amb Jordi Solé Tura

"El PP no pot pactar amb ningú"

Conèixer la vida d'en Jordi Solé Tura és descobrir el període més fosc i esperançador de la nostra història col·lectiva. Va néixer un 23 de maig de 1930, amb la Monarquia en caiguda lliure i amb la II República a les portes. Va viure la guerra, la pau dels vençuts, l'exili, la clandestinitat, el retorn de la democràcia, la consolidació del projecte socialista i, ara, exultant, la tan desitjada unió de les esquerres.

Ell també va ser protagonista d'excepció de tot allò que ens recorda el malson del franquisme, l'estentòria transició i la consolidació de la democràcia: militant històric del PSUC, a Bucarest va ser periodista de la Pirenaica; l'any 1966, un dels professors de la Caputxinada; el maig del 68, manifestant a París; el gener de 1969, reclus polític a la Model; unes setmanes abans, promotor de Bandera Roja, i anys després, un dels setponents de la Constitució, parlamentari i, amb el Govern de Felipe González, Ministre de Cultura. Llegint les magnífiques Memòries del candidat al Senat un se n'alegra de haver-lo conegut, de compartir els seus criteris i de comprendre que, malgrat tot, la nostra també ha estat una història optimista.

Estarà d'acord en que l'acostament entre PSOE i IU dona força, o com a mínim actualitza, la seva trajectòria política.

Fa vint anys jo tenia dues obsessions: canviar el Senat i la unió de l'esquerra. Vint anys després puc pensar seriosament en el canvi del Senat i que podrem treballar plegats des de l'esquerra. El que passava fins ara era insòlit! Jo ja sé que dins l'esquerra poden haver opcions diferents però d'això a anar separats... i confrontats, és absurd! Si mires el passat, d'acord que hi va haver una escissió de socialistes i comunistes després de la Revolució Russa, però ostres, això ja és passat. Ara mateix em sento molt content i optimista.

I ja sabem i tindrem temps d'explicar tot això?

Jo crec que sí, malgrat els esforços del PP per generar confusió a l'entorn d'aquest pacte. I és que el problema del PP és que no pot pactar amb ningú mentre que l'esquerra sí que ho pot fer. I no només des de fa uns dies. Darrerament s'han pactat aliances molt àmplies a moltes ciutats i autonomies, com ara Aragó o les Balears. I si mirem a Europa veiem el mateix procés: quan la dreta s'enfonsa no té aliats. Per això l'esquerra progressista governa a països com França, Alemanya, Suècia o Itàlia.

Això ens recorda la seva Bandera Roja, com a moviment aglutinador de diverses sensibilitats de l'esquerra però amb la voluntat, ara, d'organitzar-se i governar. És cert, la idea ja hi era, tot i que estàvem

en la clandestinitat. El que no té sentit és anar dividits. Es tracta de sumar, i més, quan les diferències entre programes són escasses. El que sentirem els propers dies en relació a aquesta aliança serà per riure.

Com a teòric del que ha passat en aquest país en una bona part del segle XX, creu que podríem parlar d'una segona transició?

Jo no parlaria d'una segona transició, parlaria més aviat d'una nova fase que afecta tota Europa. Estem en un moment decisiu de la construcció europea. Ben aviat tindrem una moneda única i una ciutadania única que en part ja tenim. La qüestió és saber si serveix o no el model d'Estat que tenim. I jo crec que servirà si abans l'actualitzem. El nostre és

pràcticament un Estat Federal però que no funciona com a tal. I no funciona per assumptes com, per exemple, el Senat, que en comptes de ser federal és com una mena de mausoleu que no serveix per a res. No tenim tampoc mecanismes de cooperació estable entre govern central i autonòmic. Espanya és, en moltes coses, un país absolutament descentralitzat que ha de conviure amb un centralisme antic en moltes altres. A Europa, ciutats i regions jugaran cada vegada més un paper molt important. Quan millor es perfeccioni aquesta idea d'Estat Federal, millor entrarem en la Unió Europea.

No sembla en aquest sentit que Catalunya contribueixi a consolidar els valors de la descentralització i la subsidiarietat.

És cert. CiU va copiar el vell centralisme espanyol i, ara per ara, és una de les autonomies més centralitzadores. Té els seus governadors civils, que aquí li diuen Delegats del Govern, fins i tot a Barcelona. És un calc de la vella administració espanyola. Estic d'acord amb Pasqual Maragall de que s'ha de descentralitzar Catalunya. Per això em sembla absurd parlar d'autodeterminació i sobirania en un moment en que cauen totes les fronteres.

L'escenari polític sembla clar. Sabem on està la dreta, sabem ubicar l'espai de l'esquerra, però no tenim tan clar on hem de situar Convergència i Unió.

Crec personalment que CiU petarà i no és que això em faci un gran entusiasme. Ara estan en una fase molt a la defensiva perquè no saben massa per on tirar. Tinc la impressió que quan Jordi Pujol deixi de ser President, que ara ho és d'una manera molt precària, això no s'aguantarà. No saben dir quin és el seu nacionalisme, no saben quina és la seva línia política i, a més, hi ha una confrontació interna important entre els dos socis de la coalició. D'altra banda, estan perdent una sèrie d'instruments de propaganda que se li escapen de les mans, que són qüestionats i que han de començar a pactar. Finalment, com poden explicar als seus electors que ell -Jordi Pujol- és el President de Catalunya gràcies al PP.

Jordi Nicolàs